

Volker Harry Altwasser

Poslednji ribiči

Ladja *Saudade* je že šest ur plula proti *No Man Ariel* pred Somalijo loviti tune. Tretji častnik je bil zatopljen v morsko karto orjaškega področja. Nikomur ni pripadalo. Že od nekdaj. Samo tunom, ribam, ki so jim zdaj izumirale pod gredlji. Mladi mornariški častnik si je z dlanmi prekril obraz; že zjutraj je bil izmučen. V teh vodah se je gnetlo na stotine ruskih, španskih, portugalskih in japonskih ribiških vlačilk, ki so bile domačim ribičem že desetletja premočna konkurenca. Tako so se somalijski ribiči naposled prelevili v pirate. V te nikogaršnje vode oceana je italijanska mafija sredi osemdesetih let spuščala strupene odpadke in Tretji se je ob pogledu na zaslon sonarja vnovič vprašal, ali se vse skupaj sploh še splača. Ali naj presedla kam drugam? Že dlje časa ga je mučilo nekaj vprašanj, in tole je bilo eno od njih. Potem pa še ta nova nevarnost! V zadnjem tednu so pirati prvič napadli eno od vlačilk. Kljub temu da je bilo na krovu skoraj devetdeset mož. Pirate so sicer z lastnimi močmi zmogli pregnati z ladje *Verlaine*, toda, mar ta napad ni pokazal, da gre res vse rakom žvižgat? Mlad, ambiciozen moški je pogledal na radar. Videl je, da se *Saudade* z veliko hitrostjo približuje drobna zelena pika. Kaj, če je tole piratska ladja?

Dal je povelje 's polno močjo naprej' ter odšel na stransko krilo poveljniškega mostu. Z binokularjem je skrbno motril ribiško ladjo. Bila je stara piroga. Brez motorja. Edino jadro je bilo razvito. V pirogi najstnik in starec, nobene druge posadke. Nobenih plaht, pod katerimi bi lahko bilo skrito orožje in moški.

Fant je stal na premcu in mahal z nečim, kar je bilo videti kot cunjja, siva cunjja. Skoraj trikotna. Je bila kakšna posebna riba? 'Kakšna le?'

se je vprašal dežurni častnik, preden ga je naenkrat obšla vesela slutnja. Vrnil se je v poveljniško kabino, ukazal, naj zaustavijo motorje, ter po ladijskem zvočniku razglasil: »Pozor! – Predelovalec Robert Rösch takoj na poveljniški most! – Pozor! – Predelovalec Robert Rösch na poveljniški most!«

Robert Rösch je sedel na robu pograda. Imel je mačka. Najprej je zaklel, potem pa ga je prešinilo, da gre morda za Mathilde. Lahko bi prišel njen čas. Prišlo bi sporočilo, ki se ga je že nekaj let bal. Njegova žena da je – toda, ne! Nasprotno: Mathilde ga je navsezadnje prosila, naj nikdar več ne gre na morje, on pa konec koncev tudi ni takoj rekel ne. Pa saj je ženin na novo prebujeni življenjski pogum vendar spodbujal. Vsaj na začetku.

Vlival ji je upanje in jo ohranjal pri življenju, in to ga je resda pomirjalo, pa vendar se je k dežurnemu častniku zelo podvival, kajti: »Na poveljniški most! – Predelovalec Robert Rösch.«

Tretji častnik mu je pomignil, naj pride v krilo poveljniškega mostu, in mu pomolil binokular: »No, kaj pravite?«

Robert je pogledal skozi daljnogled: »Vsekakor vrsta morskega netopirja, mislim, to, s čimer fant tamle maha. Ali pa tudi zgolj kakšen rdeči morski netopir ali kakšna prekleta grdobina. – Ali pa celo kratkonosi morski netopir¹.«

Častnik je prikimal: »Kaj predlagate?«

Robert mu je vrnil daljnogled: »Poglejmo, preverimo. – Lahko, da imajo v čolnu več kot eno tako cunjjo.«

Častnik je prikimal in rekel: »Se popolnoma strinjam! – Pojdite na levo sredino ladje. Takoj bomo spustili kuter.«

Robert je prikimal, se spustil po stopnicah krila poveljniškega mosta in tačas slišal, kako so po zvočnikih na zgornji krov poklicali posadko kuterja. Nekoliko pozneje je z ladijskim nabavnim in dvema moškima iz krovne straže sedel v majhen čoln, ki so ga z žerjavom spustili na vodo. Trdo je zadel ob gladino mirnega oceana, odpeli so kljuge in zagnali motor. Robert je videl, da je starec v pirogi spustil jadro in zavrl čolnič.

Robert Rösch, strokovnjak za morske netopirje, je pričakoval, da bo zagledal rdečega morskega netopirja. Ta vrsta je bila razširjena vse od pokrajine Ibaraki na Japonskem do Koreje in Indije. Ribe so zrastle do 30 centimetrov, ob dotiku pa je njihova koža na trebuhu in na spodnjem delu glave postala zrnasta. Vrsto so sicer odkrili komaj štiriindvajsetega aprila tisoč devetsto devetindevetdeset, toda odtlej se je zelo hitro širila. Včasih je poseljevala najgloblje globokomorske točke, toda zdaj jo nekaj žene v plitvejšo vodo, je strnil Rösch. Meso ni bilo užitno in ni zanimalo tudi nobene druge ribe. Kot vse vrste morskih netopirjev je tudi ta podvrsta sodila med najbolj čudaške morske ribe. Telo je ob pogledu od zgoraj močno sploščeno in v svoji trikotni obliki skoraj zaobljeno; kot bi si iz veselja ogledovali egipčanske piramide.

Če je bila grdobina, bi moralo biti telo manjše, koža pa bolj groba. Trebuh bi bil širši in pred očmi bi imela kožnati tulec. Te ribe so zmeraj skoraj nepremično ležale na tleh. Njene vabe so prosto migljale s tokom in če je mimo priplavala manjša riba, ki jo je zanimala vaba, je grdobina preprosto odprla gobec, v katerega je tok nezadržno nosil lovca. Manjša riba je postala kosilo in grdobina je spet zaprla gobec ter letargično čakala na novo hrano.

Prav zaradi te vabe se je grdobina razlikovala od rdečega morskega netopirja, ki se je po drugi strani le rahlo razlikoval od kratkonosega morskega netopirja, katerega koža je bila v južni Franciji vredna zlata.

Obe podvrsti sta imeli velike prsne plavuti, na bokih pa veliko bodic. V njih je bil strup, za človeka desetkrat bolj smrtonosen kot kačji. Vse podvrste morskih netopirjev so živele na peščenih tleh, pogosto do polovice zakopane, tako da je iz peska gledala samo koža na hrbtu, polna bodic. Koža je bila lovska priprava teh nočnih živali in koža je bila tudi razlog za lov kratkonosih morskih netopirjev; Robert je še enkrat pogledal skozi daljnogled: fant je ribo še vedno držal v roki. Toda okrog prstov si je ovil krpo! Za Roberta je to bilo dobro znamenje.

Fant je mahal tujim ribičem, ki so mu molče in radovedno odzdravljali. Kuter je upočasn timer in kmalu sta se čolna stikala z boki. Robert je splezal v pirogo in najprej ponudil roko starcu, ki jo je osupel sprejel, ne da bi jo stisnil, potem pa je Robert odšel na premec k fantu, ki je ribo položil predse na platice.

'Pravzaprav je prevelik,' je pomislil Robert: 'A to še nič ne pomeni!'

Ribo, ki je počasi trzala, je obrnil na hrbet ter malo podrgnil po koži trebuha. Potem jo je spet obrnil in pokimal. Nedvomno! Prav zares je bil kratkonosi netopir! Dolg skoraj 30 centimetrov. Koža je bila brezhibna, a najpomembnejše je bilo, da je bila riba še živa.

Torej je niso potegnili na površje z vlačilko, temveč počasi in ročno na sistem talni ribolov, tako da se je prilagodila na spremembe pritiska in ni implodirala. Torej je še dovolj časa! Rösch, strokovnjak za morske netopirje, je pokimal nabavnemu. Vrednost te ribje kože je ocenil na dvesto štirideset tisoč ameriških dolarjev.

Zastal mu je dih, ko je fant odgrnil krpo z vedra, v katerem je plavalo še sedem enakih rib. Röschu je zadostoval le bežen pogled, da je vedel: ribe so bile sicer manjše, toda vse skupaj bi bile na trgu nedvomno vredne okrog milijon dolarjev!

Rösch je največjo ribo kar najbolj ležerno položil nazaj v vedro in opazoval, kako si je hitro opomogla, potem pa namignil nabavnemu, naj kupi vseh osem rib.

Nabavni, po rodu iz Indije, je prikimal in obalna ribiča sta bila vesela, ko sta ugotovila, da ga razumeta. Ponudil jima je sto dolarjev. Starec je odkimal, kajti o teh ribičih na čezoceankah iz daljnih dežel je že marsikaj slišal.

Indijec je ponudbo dvignil na dvesto dolarjev.

Stari je pogledal vnuka. Nekaj ga je zmotilo in je postal previden. Morda tako hitro zvišanje ponudbe? Stari se je zamislil. Kaj bi lahko bilo takšnega na teh nekoristnih ploskih ribah? Njegovo ljudstvo jih zaradi strupenih bodic ni maralo. Spet je odkimal in se potem začudil, ko je Indijec ceno dvignil na tisoč dolarjev.

Ob tem so staremu ribiču dali vedeti, da je to zadnja ponudba.

Stari je rahlo prikimal, stegnil tri prste in pogledal vnuka, ob tem pa se je nenadoma spomnil svojih davnih sanj o morju! Morje mu bo vsak hip izpolnilo sanje. Morje bi rado, da obogati in svojega vnuka pošlje na eno velikih in pomembnih šol! S prsti druge roke je takoj pokazal, da njegova cena ni tri, temveč osem tisoč dolarjev.

Osem prstov je uporno držal v zraku, potem pa se prvič nasmehnil, ko je zagledal razburjeni obraz svojega mladega sorodnika. Ni se zmenil za Indijčevo odkimavanje, trmasto je gledal mimo njega in čakal.

Osem prstov je ostalo tam, kjer so bili. Stari ribič ni hotel očesnega kontakta, hotel je, da mu plačajo kupnino. Mirno in ponosno je zrl v daljavo.

Nabavni ladje *Saudade* je naposled skomignil z rameni in fantu v drhtečo dlan naštel osem tisoč ameriških dolarjev.

Moža sta se zadovoljno priklonila in se poslovila. Ko je Robert že sedel v kuterju z vedrom dragocenih morskih netopirjev med nogami, je s pogledom še ujel starca, kako je z dlanjo pogladil fantovo glavo in ga poljubil na čelo. Robert Rösch se je obrnil naprej v smer vožnje in preslišal šušljanje vprašanj posadke kuterja.

Tudi nabavnemu ni zaupal, koliko je cenil vrednost osmih rib. Rekel je samo: »Saj veste, da vam niti ne smem povedati! Najprej jih vendar moram dati iz kože! Lahko se kaj zalomi! Potem pa me boste po možnosti še raztrgali! – Ne, ne, povedal bom samo kapitanu. Njemu osebno!«

Poblisnil je še po ribah, preden je na plastično vedro kot čarovnik spustil krpo.

Dati iz kože, veščina, odreti kratkonosega morskega netopirja, veščina peščice ljudi na vsem svetu, največ deset ljudi je to znalo in Robert Rösch si je za odiranje že vse pripravil. Stal je v nekoliko predeljenem kotu predelovalne dvorane štiri in medtem ko so drugi predelovalci obglavljali tune, jim odstranjevali kosti in drobovje ter jih zamrzovali, je Robert pred seboj gledal največjega morskega netopirja, ki ga je bil vzel iz starega vedra in položil na mizo. Od

časa do časa je mukoma odprl oči in odprl gobec, toda ni se premaknil. Robert Rösch je čakal. Odločilen je bil pravi trenutek. Rösch se ni smel prenačglti, pa tudi ne predolgo čakati. 'Lahko bi se potopil v tišino, če bi bil dovolj miren,' je pomislil in z leve roke snel rokavico .

Riba je imela zaprte oči, strokovnjak ji je na veki mehko položil prstni blazinici ter dolgo spremljal svoj lastni srčni utrip.

Potem trzanje v ribjih očesih, ko je le malo okreplil pritisk. Videl je, kako so se dvignile trupene bodice in kako se je hrbet nekoliko usločil. Nasmehnil se je in dvignil prsta z ribjih oči.

Nekaj ga je zmotilo in ga vznejevoljilo. Zmedle so ga njegove lastne misli, namreč vprašanje, ali so to njegovi zadnje morski netopirji in ali bo zdržal na tem jeklenem otoku izumirajoče moškosti?

Pogledal je krasno ribo pred seboj, se zbral in čakal na zadnji zdihljaj. Samo v zadnjem živem trenutku se oglata in groba koža ni naježila, samo v enem samem trenutku se vrsta bodic ni dvignila. Samo v smrtnem trenutku je odrta koža ostala voljna in je lahko dosegla gromozansko tržno vrednost. Rösch je moral nežno odreti skorajda mrtvo ribo, če je hotel ohraniti neponovljivo barvo na notranji strani kože. To je bila njegova skrivnost, ki je ni zaupal nikomur.

Ali naj to skrivnost nekega dne komu zaupa? Morda mlademu Ismaelu? Toda kako dolgo bo svet čezoceanskih ribičev sploh še obstajal? Dovolj dolgo za mladega Ismaela?

Poslednji trenutek življenja je napočil, ko so ribi že skoraj usahnile moči, smrt s svojo sivino pa še ni legla na kožo.

Robert Rösch je to tehniko pred tremi leti odkril povsem po naključju. Takrat je morskemu netopirju prehitro zarezal nad očmi in dosegel ta fundamentalni rezultat. Nobenega trzanja kože, nobenih napetih hrbtnih mišic. Ni se več smela upirati, tudi smrti ne. Robert Rösch je prikimal predse. Kratkonošega morskega netopirja je treba odirati v smrtni agoniji, pri umirajočem telesu.

Prostovoljno.

Robert Rösch je zdaj sam zaprl oči in z golimi prsti pogladil nagrbnčeno kožo, naredil lok okrog hrustanca z bodicami, pogladil glavo, potipal veke, pod katerimi ni nič več potrzavalo. Pa vendar! Vendar še enkrat! Kako krepka žival! Rösch je do živali začutil spoštovanje. Tako dolgotrajnega boja za življenje še ni doživel. Ali naj ribo izpusti na prostost? Kolegi bi ga linčali! Videli so, koliko rib je bilo. Torej je moralo biti na koncu tudi osem kož. Vsi so hoteli biti udeleženi pri nenadnem dodatnem zaslužku.

Kaj pa je mogel!

In kakšno srečo je imel, da so bile njegove roke takšne kot materine, drobne. Na hitro je pogledal druge moške, ki so s svojimi širokimi in trdimi očetovskimi rokami morali delati na normo, garati. Rösch se je ozrl okrog sebe, nihče ga ni gledal. Pokimal je živali pred sabo in prijel v roko kratek nožič za paranje kože, ki ga je *Stara sablja* posebej za to priložnost še enkrat nabrusil.

Rösch je nad očmi dvakrat kratko zarezal ter z nasmehom na ustnicah opazoval, kako je riba le še enkrat udarila z repom. Izbral je popoln trenutek! To! Živali je skupaj s kožo odvzel tudi dušo.

S konico noža je počasi obkrožil oči, rez potem povlekel okrog glave, potem pa orodje spet odložil.

S kazalcema je s sprednje strani drsel po straneh med kožo in mesom. Kožo je napel, bodice so trdno molele pokonci in iz njih je kapljal strup. Rösch je kožo potrpežljivo vse bolj napejal, ob tem ribo večkrat obkrožil in če ji je najprej segel pod kožo s konicami prstov, je bil že kmalu zatem v njenem telesu s celotno dolžino prstov. Rösch je kožo še naprej napejal ter slednjič prispel do začetka repa.

Začutil je mehanično ribjo trzavico in videl strup, ki je tekkel po koži. Potem je ločil kožo od telesa. Še enkrat je vse podrobno pregledal, a ni več zaznal upiranja.

Strokovnjak Robert Rösch je spet odprl oči in izvlekel prste.

Na rokah ni imel skoraj nič krvi. Ribo je prijel za rep in jo dvignil, s tankim curkom vode očistil delovno mizo in ribje telo, pri čemer je

strup tekkel na tla, potem pa je začel truplo s kratkimi gibi rok od repa proti glavi stresati iz kože.

Malo zatem je težka glava s trupom vred padla na površino mize. Rösch je dragoceno kožo v višini prsi držal pred sabo in si ogledoval opravljeno delo. Nikjer niti zarezice ali vboda. Bila je nepoškodovana in čisto gola.

Dvignil jo je še malo više, jo po robu obrnil in občudoval škrlatno barvo na notranji strani. 'Lepše od vseh papeških plaščev,' je pomislil in vdihaval vonj po ambri, ki ga je omamljal.

Kakšno darilo narave! Tisočletja skrito in le po naključju odkrito. Robert Rösch je dobil kurjo kožo, preden je kožnat ovoj pripel s kovinsko ščipalko nad sabo in trikrat na kratko zabrlizgal po dvorani. V trenutku so se vsi moški obrnili k njemu, navdušeno zatulili in veselo potolkli po kovinskih robovih tekočih trakov, s katerih je kapljala kri tunov. Možje so si sneli rokavice, Röschu pokazali dvignjene palce ter se spet posvetili svojemu delu. Še nekaj minut so se smehljali, saj je bil vsak od njih za nekaj deset tisoč dolarjev bogatejši.

Rösch je vzel iz vedra naslednjega kratkonosega netopirja in ga položil predse na predelovalno površino. Odrto in še zmeraj trzajoče truplo z nepoškodovanim gobcem, ki je še zmeraj hlastalo za zrakom, je vrgel na kovinska tla.

Ta gnusni prizor je že večkrat sanjal. Odrta in nekaj minut še živa riba z odprtim gobcem in očmi brez vek se je strokovnjaku za kratkonose morske netopirje v sanjah že velikokrat prikazala.

Včasih je celo govorila.

A Roberta ni obtoževala, marveč mu je vedno svetovala. Rösch je gledal manjšega morskega netopirja, ki je ravnokar postal spolno zrel, kot je večje ugotovil, premišljeval in se spomnil, da so mu duše odrtih živali v sanjah vedno dajale koristne nasvete. Marsikaterega je tudi sprejel, kadar ga je lahko prenesel iz sanj v svet budnosti. Kaj bi mu svetovale zdaj? Mu lahko pomagajo pri njegovi doslej najtežji odločitvi? Naj ostane na morju ali naj odpre ribogojnico? Naenkrat se je nasmehnil, saj si je vendar znal zelo dobro predstavljati, kaj bi

mu svetovale ribje duše. Naj vsekakor ne hodi na morje, naj vsekakor odpre ribogojnico, naj vsekakor pusti na miru tako morje kot ribe.

»Ja, ja,« je tiho rekel. »To bi vam nedvomno ustrezalo!«

Potem je ribo vrgel nazaj v vedro, saj se je razlegel signal za opoldanski odmor. Vzel je vedro in prvo kožo ter ju nesel kapitanu, ki ju je takoj dal v minibar ter tega potem večkrat zaklenil.

»Le zakaj v južni Franciji te cunje tako drago plačujejo?« je vprašal poveljnik *Saudade*, ne da bi pričakoval odgovor.

»Nimam pojma,« je rekel Robert: »In me tudi ne zanima. Mogoče Baski iz tega varijo svoje strelivo ali pa jih kak tip iz Montpelliera meša v svoj hudičev zvarek.«

»Kakšen hudičev zvarek?«

»Neki pesnik temu pravi 'pesnikovo tretje oko'.«

»Aja, misliš absint!« je rekel poveljnik in povedal, da je nekje slišal, da škrlat uporabljajo za vesoljske rakete, potem pa strokovnjaka pospremil k pregradi kabine. Tega Röscha mora nujno obdržati v posadki! Dokler bo sam še delal na vlačilki, hoče imeti ob sebi tudi Roberta Röscha. Kapitan se je odločil, da bo predelovalcu dal pogodbo za nedoločen čas. Kako, da se tega ni že prej spomnil! Roberta je v slovo prijateljsko lopnil po plečih, zaprl pregrado za njim ter takoj odšel k pisalni mizi, da bi pripravil osnutek pogodbe, medtem ko se je Robert napotil v kantino na kosilo. Pričakali so ga s serenado. Iz skoraj sedemdesetih moških grl morske straže levega boka je zakrakalo: »Daj še eno, daj še eno, kapi kapi tan, aha aha Ahab!«

In po vsem tem naj gre med ribogojce? Po takšni serenadi kolegov pred tremi urami? Robert Rösch je stal pred svojo še čisto kovinsko mizico v predelovalni dvorani štiri ter opazoval zadnjega kratkonosega morskega netopirja.

Druge kože so visele nad njegovo glavo, zavite v meglice hladu v dvorani.

Za odločanje je resda imel še pet mesecev časa, saj so bili na morju komaj nekaj ur, toda Rösch je čutil, da bo za vse najbolje, če se odloči čim prej.

Pa se bo lahko? Kako naj postopa? V času večnega študija sociologije se je naučil, da si mora narediti seznam.

Seznam je bil za reševanje problemov sicer v pomoč, toda ali ni to pomenilo, da se odloča za ženo, proti plovbi? Ali za plovbo, proti ženi?

In ravno tega ni mogel storiti nobeni od njiju! Saj vendar ni mogel kar trdosrčno spisati seznama in čustev spreminjati v misli ter jih potem na eni in drugi strani črtati. Ta večni začarani krog! Zaradi takšnih razglabljanj ni končal diplomske naloge.

Razumsko gledano je imel seveda celo vrsto razlogov za to, da ostane na kopnem. Tako vsaj ne bi bilo nevarnosti, da znoril kot *Prastari Richard* ali postane tak zmešanec kot *Operni pevec*. Potem mu tudi ne bi bilo treba pretrpeti zadnjih plovb *Saudade* in predelati zadnjih ulovov. Zapustil bi službo na ladji in si konec mednarodnega ribolova na čezoceankah ogledal od zunaj, saj bodo ribiči iz oceanov tako ali tako v kratkem polovili vse ribe. Tako bi bil rejec rib, ko bi bili drugi ribiči brezposelni, in ob sebi bi imel Mathilde, vsak dan, vsak hip. Ob dolgih večerih ob kaminu bi si iz duš končno lahko pregnala umazanijo otroških in mladih let ter jo pometla pred prag. Vse do strme obale! Preostanek pa bi potem že uredil veter z Baltika, nanj bi se lahko zanesla, to Roberta ni skrbelo. Čez tri leta bo star štirideset let, toda ali je bilo takšno življenje res kaj vredno? Za pravega dedca? Možakarja starega kova? Ali pa bi bilo takšno življenje bolj eksistenca amputiranca? Pomorščaka, ki so mu pri živem telesu odrli dušo, to debelo in zanesljivo skorjo soli, skozi katero ni prodrlo nobeno laično psihologiziranje?

Robert Rösch je tipal oči zadnjega morskega netopirja, ki pa so bile še vedno odločno preveč nemirne.

„Morje je duša,“ je pomislil predelovalec: „In duša je morje.“

Če bi sledil občutku, bi seveda takoj našel ogromno razlogov, da ostane na *Saudade*. Da mu le ne bi bilo treba začeti z akvakulturo,

da, verjetno je bil to najpomembnejši vzrok. Možje na *Saudade* so vedeli, kako dragocen je. To je bil življenjski dosežek, pravi življenjski dosežek! Tukaj je lahko uresničil svoje deške sanje o divjih oceanih. Ni se mu bilo treba pretvarjati, lahko je bil odkrit. Ja, zaboga, res je bil luksuz, da je imel dva domova, od katerih se je eden stalno premikal. Bil je med kolegi, ki so mu zaupali. To je čutil kot čast, veliko čast. Tukaj mu še zdaleč ni bilo treba biti odrasel. Bil je svoboden, preklet fant v fantovski družčini, pirat med pirati, Peter Pan, nepremagljiv, dokler je pač ostal na vlačilki. Ni mu bilo treba biti samostojen in ni mu bilo treba prevzemati odgovornosti za druge. Njegovi edini nalogi sta bili odiranje in predelava rib. Kljub napornemu delu udobno življenje. Doslej ni čutil prisile, da se mora odločiti, zdaj pa se je vendarle znašel v slepi ulici. In zdaj je na ladjo privlekel čisto zasebni prekleti problem, čeprav so se fantje na vlačilki tolikokrat svarili: pusti vse svoje sranje doma in ga ja ne vleči čez ladijski mostič, drugače bomo vsi nasrkali!

To pravilo je torej prekršil. Pa ima res preketo pametno ženo! Da mu gre tik pred odhodom še omenjat' te ribogojnice, to je bilo res ultra pametno, ni kaj, ker je seveda ni mogel takoj zavrnuti.

Kaj pa naj zdaj?

Ah, kaj, jadikovanje ne pomaga. Pač je, kar je. Predelovalec Robert Rösch je skušal pozabiti čustva, ker nečesa pa res ni hotel dajati na ta prekleti seznam: ljubezni do žene in ljubezni do morja, in da bi jima pripisoval vse te pluse in minuse.

Tako rekoč edino, česar se je namreč še spomnil, da so se v šoli učili pri fiziki, je bilo to, da je iz dveh plusov nastal en masten minus.

Razumel pa tega nikdar ni.

»Zaboga,« je Robert rekel svoji zaenkrat zadnji žrtvi: »To so še bili časi, o katerih tolikokrat pripoveduje *Prastari Richard*. Tista dva radiotelegrafista, mož in žena na *Junge Welt*, ki sta skupaj delala v radijski kabini. To bi bila rešitev! V tistih časih, v Nemški demokratični republiki, ko so ženske delale za tekočimi traki, moški pa na palubi. Njim se ni bilo treba ne vem kako odločati. Preprosto

so kar v parih prišli na ladjo. – Spet jamraš, cunja cunjasta!

Mehkužec! Cmera! Sirotek! Slabič!

Groza ga je bilo, da si bo zdaj dan za dnem moral postavljati ta vprašanja in se pet mesecev ne bo mogel odločiti. Če bi vsaj obstajala še kakšna tretja možnost!

Robert Rösch je spet slekel rokavico, na hitro položil prste na veke in se odločil, da je zdaj pravi trenutek za odiranje. Ko pa je zarezal, se je zdrznil. Morski netopir se ni niti zganil. Bil je že mrtev! Bodice se niso dvignile. Robert Rösch je sicer opravil do konca, odrl ribo, toda rezultat ga ni presenetil: notranja stran kože je bila črna kot katran. In še smrdela je kot katran.

Ravnokar je zaradi njega splavalo po vodi nekaj sto tisoč ameriških dolarjev. Premije za kolege, ki so se jih že veselili.

Zaradi lastnih osebnih težav!

Robert Rösch se je komaj še zadržal, da ni z golo roko udaril po bodičasti koži. Zastrmel se je v kovino delovne mize, ki je metala odseve.

Je bilo tole zdaj znamenje?

Kaj, a zdaj je že tako daleč, da čaka na znamenja? Naj morda gre v molilnico? S treh strani odprto majhno svetišče, na čigar eni strani je visel križ, je bilo zdaj verjetno prazno. Na drugi strani je bila zvezda in na tretji polmeseč. Molilnico je *Stara sablja* postavil na kolesca, da so lahko tudi muslimani ne glede na smer plovbe vedno molili proti Meki. Robert je omahoval, potem pa si je rekel: 'Ne, sam se moram odločiti. To odločitev moram sprejeti sam.'

Slekel je še drugo rokavico, vrgel kožo in truplo brez vrednosti na tla predelovalnice in brez besed zapustil dvorano. Taval je po ladji in ni ubogal zahteve, ki je donela iz vseh zvočnikov, naj se takoj javi.

Po vseh kotih vlačilke je odmeval stavek, predelovalec Rösch naj se takoj javi, in vseh sto šestinsedemdeset članov posadke je razumelo, kaj je to pomenilo: Rösch, ta zguba, je spizdil! Adijo denarci!

Nato pa je ponovno povelje mladega tretjega častnika, ki je Röschu nalagalo, naj se javi, sredi stavka utihnilo in po vsej ladji so možje na

kratko namrščili čelo. Toda niso si belili glave in so delali dalje,
Rösch pa je medtem stopil skozi zunanjo pregrado na zgornji krov.
Pred njim je naenkrat stal majhen pirat in Robert se je presenečen
zasmejal, potem pa mu je vzelo sapo, ko je dobil brco v trebuh.

Prevedla Urška P. Černe

ⁱ *Ogcocephalus nasutus*